

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.VI.20.861/2015/4.

A tanács tagjai: . Kollár Márta a tanács elnöke
. Puskás Péter előadó bíró
Tamáné dr. Nagy Erzsébet bíró

A felperes:

A felperes képviselője: dr. Illés Renáta Edina ügyvéd

Az alperes:

Az alperes képviselője: Dr. Helmeczy László ügyvéd

A per tárgya: kölcsön visszafizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:
felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:
Ítéltőtábla
Gf.III.30.702/2014/8.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:
Törvényszék
13.G.15-13-040106/38.

Rendelkező rész

- A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.
- Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 130.000 (százharmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.
- Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak felhívásra 534.400 (ötszázharmincnégyezer-négyszáz) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az alperes cég ügyvezetője B. G. saját magát és több, a cégben jelentősebb szerepet betöltő személyt oly módon kívánt premizálni, hogy az alperes képviseletében eljárva takarmányvásárlással kapcsolatos okiratokat és kölcsönszerződéseket írt alá a javukra. Az alperes által kiállított felvásárlási jegy és kiadási pénztárbizonylat szerint az alperes 2004. december 29-én 2806,70

mázsa kukoricát vásárolt meg a felperestől 5.343.957 forint vételár fejében. A 2004. december 30-án kelt és teljes bizonyító erejű magánokirati formába foglalt kölcsönszerződés szerint pedig a kukorica vételárát a felperes egy év időtartamra kamatmentesen kölcsönadta az alperesnek.

A kereseti kérelem és az alperesvédekezése

- [2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a kölcsönszerződés alapján az 5.343.957 forint tartozásának és járulékainak a megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a jogügylet színlelt volt, a felperes kukoricát nem termelt és nem is adott el az alperesnek és így kölcsönt sem nyújtott a részére.

Az első- és másodfokú ítélet

- [3] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

Az ítélet indokolása szerint a felperes teljes bizonyító erejű magánokirati formába foglalt kölcsönszerződéssel, valamint felvásárlási jeggyel, kiadási és bevételi pénztárbizonylatokkal támasztotta alá a kölcsönszerződés létrejöttét, amivel szemben az alperest terhelte az ellenkérelmében foglaltak bizonyításának a kötelezettsége. A beszerzett könyvszakértői vélemény szerint a pénzüsszegek könyvelése megfelelően megtörtént, de Sz. S. tanúvallomása alátámasztotta az alperes fiktív szerződésekkel kapcsolatos előadását. Figyelemmel volt az elsőfokú bíróság e tekintetben B. G. hasonló ügyében feltártakra és a meghozott jogerős ítéletre, továbbá arra, hogy a szakvélemény szerint az alperes takarmányleltára 2004 évben igen jelentős hiányt mutatott. A leltár szerint ugyanis az alperes cégnél körülbelül ugyanakkora állatállomány, mint az előző és a következő évben, 2004 évben kétszer akkora mennyiségű takarmányt fogyasztott el, vagy a hiány nem igazolható. Az alperes akkora mennyiségű kukoricát, mint amennyit az iratok szerint beszállítottak hozzá, ténylegesen nem is tudott volna tárolni, a felperes pedig nem tudta megjelölni, hogy az állítása szerint eladott kukoricát hol termelte.

Sz. S. és M. F. tanúk vallomása is alátámasztotta a beszállítás fiktív voltát, míg a felperes által hivatkozott termeltetési előleg vonatkozásában nem volt adat arra, hogy ilyen költség ténylegesen felmerült volna. A területi támogatást a felperes tritikáléra igényelte 2004 évben, Cs. B. és K. M. pedig a felperes előadását cáfolták meg azzal, hogy előadásuk szerint nem adtak területet bérbe a felperesnek. A felperes tehát nem tudta igazolni, hogy az adott évben kukoricát termelt és azt eladta volna az alperesnek. Állítását az alperes akkori portaszolgálatosai és a méréseket végző

D. L. és J. B. is cáfolták, továbbá az állattenyésztési vezető T. I. szerint sem lehetett annyi takarmányt az adott évben megetetni az állatokkal, mint amennyi a kimutatásokban szerepelt.

Az elsőfokú bíróság mindezek alapján megállapította, hogy az alperes részéről takarmány felvásárlás nem történt, így az abból származó tartozás, mint kölcsönösszeg kölcsönadására sem kerülhetett sor. Bizonyításra került tehát a jogügylet fiktív volta, mert nem volt megállapítható, hogy a felperes az adott évben kukoricát termelt és eladott volna az alperesnek.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokai alapján hagyta helyben.

A jogerős ítélet indokolásában a másodfokú bíróság elsődlegesen rögzítette, hogy az alperes, illetve a vele egy cégcsoportban álló más cégek, továbbá a felperes és más magánszemélyek közt hasonló jellegű perekből megállapíthatóan a B. G. ügyvezető által irányított cégekben kialakult egy olyan gyakorlat, amelyben egyes alkalmazottak javára fiktív szerződéseket írtak alá a cégek.

Az ügy érdemében a másodfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes maga sem hivatkozott tényleges kölcsönadásra, hanem arra, hogy az általa leszállított kukorica ellenértékét nem tudta az alperes kifizetni és az ebből eredő tartozást minősítették át kölcsöntartozássá. A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: régi Ptk.) 240. § (1) bekezdése szerinti novációnak nem volt akadálya, de ettől függetlenül a perben még vizsgálni kellett, hogy a felperes termelt, szállított és eladott-e kukoricát az alperesnek és így megilleti-e őt az ebből eredő és kölcsönadott vételár.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen állapította meg, hogy valós gazdasági esemény nem történt, így nem volt alapja a novációnak. A könyvszakértői vélemény csak annyit tudott igazolni, hogy a könyvelés számszakilag a rendelkezésre bocsátott bizonylatok alapján megfelelő volt, de a tényleges pénzmozgást és így a felperes által állított termeltetési előleg befizetését nem igazolta. Nem tudható az sem, hogy a felperes milyen mezőgazdasági szolgáltatás ellenértékét fizette meg az alperesnek, így ez okból ez a bizonyíték sem volt alkalmas a kukoricatermelés igazolására. Nem volt tehát nyomon követhető a kukorica eredete, beszállítása, leadása, továbbá az alperes 2004 évi takarmány készlete is jelentős eltérést mutatott, amely ugyancsak azt támasztotta alá, hogy 2004 évben a felperes és más személyek nem adtak el ténylegesen kukoricát az alperesnek. A peradatok okszerű mérlegelésével állapította meg tehát az elsőfokú bíróság a tényállást és helyesen vonta le ebből azt a

következtetést, hogy az alperes keresete nem volt megalapozott.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [4] A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte, hogy a Kúria annak hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és adjon helyt a keresetének.

A felülvizsgálati kérelem indokolása szerint a jogerős ítélet - a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltak megsértésével - jogszabálysértő módon értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat. Az elsőfokú bíróság a könyvszakértői vélemény ellenére állapította meg, hogy a felperes a művelési költséget nem fizette be a céghez, holott enélkül az alperes nem tudott volna eleget tenni fizetési kötelezettségeinek. Tévesen magyarázta ezt a bíróság egy úgynevezett „fekete kassza” működésével és tévesen fogadta el Sz. S. tanúvallomását, míg B. G. tanúvallomását alaptalanul rekesztette ki a bizonyítékok köréből arra hivatkozással, hogy a tanú az alperessel perben állt.

A felperes terhére a bíróság nem rótt bizonyítási terhet abban a vonatkozásban, hogy honnan állt a rendelkezésére a művelési költség befizetéséhez szükséges pénz, utóbb a bizonyítás hiányát mégis a terhére értékelte. Nyomatékosan vették figyelembe az eljáró bíróságok a takarmányleltár jelentős hiányát, holott a szakértőnek nem is volt feladata annak vizsgálata, a megállapításai pedig csak az alperes által szolgáltatott adatokon alapultak. A szakértő tehát e tekintetben túllépte a hatáskörét, a levont következtetések alapján pedig, ha a takarmány készleten van akkor az, ha nincs akkor pedig az lett volna az elutasítási ok. Nem került értékelésre e körben B. J. tanúvallomása, a mellőzés okára pedig a másodfokú bíróság sem tért ki indokolásában.

A felperes csatolta a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal (MVH) területalapú támogatással kapcsolatos határozatát és az igényléssel kapcsolatos iratanyagot, így iratellenes olyan megállapítást tenni, hogy a felperes nem tudta megjelölni a területet ahol a termelést folytatta. Megsértették továbbá álláspontja szerint az eljáró bíróságok a közvetlenség elvét is K. M. írásbeli nyilatkozatának elfogadásával.

A régi Ptk. 240. § (1) bekezdése alapján a felek a kölcsönszerződéssel új kötelmet hoztak létre, ezért már csak azt lehetett vizsgálni, hogy eleget tettek-e a kölcsönszerződésben vállalt kötelezettségeiknek. Az ezzel ellentétes álláspont jogszabálysértést valósít meg, a befizetési bizonylat szerint pedig a felperes befizetése megtörtént, így vizsgálható, hogy a felperes rendelkezésére állt-e ekkora összeg, de az már nem, hogy az miből

állt a rendelkezésére.

A Debreceni Ítéltábla egy korábbi döntése szerint az alperes éves mérlege és beszámolója az alperes régi Ptk. 242. § (1) bekezdése szerinti tartozáselismerésének minősül, amivel szemben az alperes lett volna köteles bizonyítani, hogy a tartozás ennek ellenére sem áll fenn. Semmisségi okot azonban az alperes nem jelölt meg, a kölcsönszerződés pedig csak akkor lett volna színlelt, ha mind a két fél színlel, de a perbeli esetben nem ez történt, nem volt megállapítható, hogy a kölcsönszerződés vonatkozásában a szerződéses akarat mind a két fél részéről hiányzott.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására és a felperes perköltségben történő marasztalására irányult.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [5] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A jogerős ítélet az ügy elbírálásához szükséges mértékben feltárt és helyesen megállapított tényállásból helytálló jogi következtetéseket vont le, azokkal és annak indokaival a Kúria is egyetértett, jogszabálysértés nem történt.

A Pp. 206. § (1) bekezdésére alapított kérelem és a közvetlenség elve

- [6] A felperes a felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelését és az arra alapított tényállást vitatta. A felülvizsgálati eljárásban azonban általában nincs helye felülmérlegelésnek, a bizonyítékok ismételt egybevetésének és értékelésének. Erre csak a tényállás feltáratlan volta, vagy a mérlegelés körébe vont bizonyítékok nyilvánvalóan okszerűtlen, iratellenes, vagy logikai ellentmondásokat tartalmazó értékelése adhat alapot.
- [7] A jogerős ítélet a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg, hogy a felperes nem termelt, nem szállított és nem adott el kukoricát az alperesnek, ezért a kölcsönszerződés alapjául szolgáló jogügylet nem volt valós.
- [8] A peres iratokból és a Kúria által már meghozott Pfv.VI.21.280/2014/10. számú ítéletből is megállapíthatóan - ahogyan erre a másodfokú bíróság és ellenkérelmében az alperes is utalt - B. G. ügyvezetése idején azon a cégcsoporton belül, amelyhez az alperes is tartozik, több cégnél is sor került a perbelihez hasonló olyan esetre, amikor az ügyvezető felhatalmazása alapján a vezető tisztségviselők által a cégnek állítólagosan

eladott takarmány folytán a cégnek tartozása keletkezett, amelyekre tekintettel a tisztségviselő és a cég között egy kölcsönszerződés került megkötésre. Ezekben a perekben és különösen a B. G. által indított és jogerősen befejezett továbbá a Kúria által már felülvizsgált ügyben a perbelihez hasonló módon az került megállapításra, hogy valós jogügylet nem történt, takarmányt nem szállítottak a cégnek. A Pfv.VI.21.280/2014 szám alatti ügyben az alperes képviselőjében az ügyvezetésre jogosult B.G. saját magával kötött ugyanolyan tartalmú szerződéseket, mint amilyenekre most a jelen per felperese a követelését alapította, de kötött az alperes ilyen szerződéseket a tanúként meghallgatott Sz. S-sel is.

[9] Az eljáró bíróságok helyesen határozták meg a bizonyítási terhet, azaz azt hogy a felperes rendelkezésére álló okirati bizonyítékokkal szemben az alperesnek kellett bizonyítania a jogügyletek fiktív voltát.

[10] A könyvelési adatok - tekintettel arra, hogy B. G. ügyvezetőtől származtak - önmagukban a jogügylet valós tartalmát még nem bizonyíthatják. Az első- és másodfokú bíróság által helyesen kifejtetteknek megfelelően nem volt egyértelműen megállapítható a könyvelésből az, hogy a felperes az általa előadottak szerinti költséget az alperesnek ténylegesen befizette volna. A per tárgyát azonban nem az képezte, hogy a felperes ezt a pénzt befizette-e az alperes pénztárába vagy sem, hanem az, hogy szállította-e a részére kukoricát és ha igen akkor mikor és milyen mennyiségben. Az, hogy a felperes az alperestől "mezőgazdasági szolgáltatást" vett igénybe, még nem bizonyította, hogy az adott időszakban kukoricát termelt volna és azt eladta és be is szállította volna az alperesnek, azaz ennek a befizetésnek különösebb jelentőséget nem lehet tulajdonítani.

[11] A felperes a könyvvizsgáló adatait részben - amennyiben azok a keresetét alátámasztották - helyesnek tartotta, ugyanakkor hivatkozott arra, hogy a takarmány leltár adatai már nem voltak megbízhatóak és a szakvélemény az arra vonatkozó részében megalapozatlan. A szakértő azonban nyilvánvalóan azért észrevételezte és értékelte mindezt a véleményében, mert igen feltűnő és a könyvelési adatokkal megmagyarázhatatlan eltérés mutatkozott a takarmány leltár adataiban. Nem értelmezhető a felperes ezzel kapcsolatos kifogása, hiszen ha a szakértő nem tár fel ilyen jelentős hiányt, akkor az nyilvánvalóan a kereset alátámasztására szolgált volna, azaz ha a felvásárolt és számlázott termény mennyiség "'készleten van" az nem egy elutasítási ok. Az elutasítási ok éppen az volt, hogy az állítólag felvásárolt terménynek ténylegesen sehol nem volt nyoma, még az alperes termény leltárában sem. Ezt erősítették meg a tanúvallomások, amely szerint a felperes által eladott, illetve a más hasonló perekben eladóként szereplő személyek, így B. J., vagy Sz. S. által eladott termény

menyiséget nem szállították be az alpereshez, azt nem mérlegelték, nem szárították és nem is tárolták sehol, sőt a tárolásra az alperes kapacitással sem rendelkezett volna. Ezen túlmenően megállapítható volt az is, hogy az állatok nem tudtak volna ilyen mennyiségű terményt elfogyasztani, csak akkor, ha 2004 évben valamiért kétszer annyit ettek, mint egyébként. Ennek megfelelően azt, hogy a termékleltár hiánya valós problémát jelzett, alátámasztotta T. I. is a tanúvallomásában.

[12] Nem volt ok Sz. S. tanúvallomásának a kizárására pusztán azért, mert jelenleg is az alperes alkalmazásában áll. Tanúvallomása értékelésénél különös tekintettel kellett lenni arra is, hogy ő is kötött hasonló tartalmú szerződést és kölcsönszerződést az alperessel, amelyek tekintetében el is ismerte azok színlelt voltát. B. G. tanúvallomása sem került kizárásra, csak a tekintetben figyelemmel kellett lenni arra, hogy az alperessel perben állt és így arra is, hogy hasonló tartalmú jogügyletet kötött saját magával is mint a felperessel, de ő sem tudta igazolni, hogy takarmányt adott volna el a vezetése alatt álló alperesnek.

[13] B. J. tanúvallomása is értékelésre került (elsőfokú ítélet 4. oldal) azzal, hogy az eltérés nagyságrendje folytán lehetett lényeges körülményként értékelni a leltárhiányt még akkor is, ha az alperes takarmány nyilvántartása egyébként hitelesnek nem volt tekinthető. Amennyiben a másodfokú bíróság az indokolás tekintetében egyetért az elsőfokú bíróság által leírtakkal - mint ami a perbeli esetben megállapítható - akkor nem jelent lényeges eljárási szabálysértést az, ha ezt nem rögzíti külön és így nem tér ki B. J. tanúvallomásának az ismételt értékelésére.

[14] A felperes által hivatkozott területalapú támogatással kapcsolatos iratokat az eljáró bíróságok részletesen értékelték és értékelésük alapján azokkal nem volt bizonyítottan tekinthető, hogy a felperes 45,97 hektáron kukoricát termelt volna. Az iratok szerint a felperes részben tritikálét termelt, továbbá a felperes által hivatkozott tanúk e vonatkozásban a felperes előadását kifejezetten megcáfolták, mert Cs. B. a tanúvallomásában, továbbá Kiss Mihály a nyilatkozatában egyértelműen oly módon nyilatkoztak, hogy nem adtak bérbe földterületet a felperesnek.

[15] K. M. tanúkenti meghallgatását a felek nem indítványozták és arra a bíróságnak hivatalból sem állt fenn kötelezettsége, hogy K. M-t tanúként meghallgassa. Csatolásra került K. M. teljes bizonyító erejű magánokirati formába foglalt nyilatkozata, amely egyetlen körülményre vonatkozóan adott információt, arra, hogy ő a nyilatkozata szerint nem adott földterületet bérbe a felperesnek. Ilyen formán a teljes bizonyító erejű magánokirati formába foglalt nyilatkozat bizonyítékként értékelhető volt, ezért nem volt

jogszabálysértő az arra történő hivatkozás. Amennyiben a felperes a nyilatkozatban foglaltakat vitásnak tartotta, úgy vélte, hogy az annak megfelelően nem értékelhető, indítványozhatta volna K. M. tanúkenti meghallgatását.

- [16] Mindezek alapján tehát a felperes nem tudta igazolni, hogy hol termelte meg az állítása szerint az alperesnek eladott kukoricát és nem került igazolásra annak későbbi sorsa sem, előadását pedig több tanú is cáfolta tanúvallomásával. A kukorica alperes részére történő beszállításáról, az ezt követő sorsáról semmiféle adat, dokumentáció nincs, a termékmennyiség sehol nem található, így - tekintettel a jogügylet egyéb körülményeire is - a jogerős ítélet helyes megállapítása szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok az alperes előadását támasztották alá, azaz az alperes sikerrel döntötte meg a felperes rendelkezésére álló okirati bizonyítékok bizonyító erejét. A jogerős ítélet által alkalmazott mérlegelés mindezek alapján nem tekinthető jogszabálysértőnek.

A szerződés módosítása

- [17] Helyesen került megállapításra a jogerős ítéletben, hogy a 2004. december 30-án a felperes nem nyújtott kölcsönt az alperesnek, mert a felek megállapodása szerint az adásvételből eredő hátralékot változtatták át az alperes által nyújtott kölcsönné. Tényleges pénzmozgásra tehát ekkor a felperes előadása szerint sem került sor, a felek csak a tartozás jogcímét változtatták meg. Erre a régi Ptk. 240. § (1) bekezdése alapján lehetőségük volt, de emiatt hiba lett volna az, ha a bíróságok a felperes felülvizsgálati kérelmében előadottaknak megfelelően azt vizsgálták volna, hogy a felperes kölcsönadó eleget tett-e a kölcsönszerződésben vállalt kötelezettségének, azaz a kölcsön összegét az alperes rendelkezésére bocsátotta-e. Ez ugyanis a felperes saját előadása szerint sem történt meg, azaz minden érdemi vizsgálat nélkül cáfolható lett volna. A felperes maga adta elő, hogy az alperes tartozását minősítették át kölcsönné, azaz ő pénzüsszeget az alperesnek ekkor nem adott át. A befizetési pénztárbizonylatok ennek megfelelően nem igazoltak semmit, hiszen az alperes nem fizetett ki ekkor 5.343.957 forintot és a felperes se fizetett be ilyen összeget az alperes pénztárába. A kifizetési és bevételi pénztárbizonylatok a felperes saját előadása szerint sem igazoltak valós pénzmozgást, mert az álláspontja szerint az alperes ilyen összeggel nem is rendelkezett ekkor, ezért is került sor a pénzüsszeg kölcsönként történő rendelkezésre bocsátására. A jogerős ítéletben foglaltaknak megfelelően ezért azt kellett vizsgálni, hogy az alapul szolgáló szerződés, vagyis a takarmány adásvételére vonatkozó megállapodás valós volt-e, létrejött-e a felek között és szállított-e a felperes kukoricát 5.343.957 forint értékben az alperesnek.

A tartozáselismerés

[18] A Kúria változatlan álláspontja szerint az alperes taggyűlése által jóváhagyott éves beszámoló és a taggyűlés erről szóló határozata nem minősül a régi Ptk. 242. § (1) bekezdése szerinti tartozáselismerésnek. A tartozáselismerés ugyanis a jogszabály értelmében mindig egy címzett jognyilatkozatot jelent, azaz azt a félnek a másik fél felé kell megtennie, egy cég ilyen tartalmú taggyűlési határozata pedig nem minősülhet egy célzott jognyilatkozatnak, tartozáselismerésnek. A Kúria ugyanezt az álláspontját fejezte ki a Pfv.VI.21.280/2014/10. számú ítéletében is, azaz nem értett egyet a Debreceni Ítéltábla felperes által hivatkozott álláspontjával.

[19] A Kúria a kifejtettekre tekintettel a jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján, figyelemmel annak helyes indokaira is, hatályában fenntartotta.

Záró rész

[20] Az ügyben a felek tárgyalás tartását nem kérték és tárgyalás megtartását a Kúria sem tartotta szükségesnek, ezért a Pp. 274. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül hozta meg határozatát.

[21] A Pp. 270. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban is irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperest az alperes javára a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján a ténylegesen végzett ügyvédi tevékenységgel arányosan megállapított - és a 4/A. § (1) bekezdése szerint Áfá-val növelt összegű - ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére.

[22] Kötelezte továbbá a Kúria a felperest az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazott 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, valamint 15. § (1) és (3) bekezdése alapján az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték állam javára történő megfizetésére.

Budapest, 2016. április 5.

. Kollár Márta s.k. a tanács elnöke, dr. Puskás Péter s.k. előadó bíró, Tamáné dr. Nagy Erzsébet s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

Sz.Sz.

bíróági ügyintéző